Ontmoeting op straat

Twee weken terug was ik in Zeist bij onze zoon om op te passen op hun 2 kinderen. Mette van 4 maanden en Reinder van 2 jaar.
Het was droog en we gingen even naar de AH om wat boodschapjes te doen; de kinderen samen in de dubbele wandelwagen, Mette in de kinderwagenbak en Reinder ernaast in de wandelwagen.
Bij het afrekenen maak je dan de geijkte fout: je staat bij de verkeerde kassa want de dubbele wandelwagen past niet door het poortje.
Afijn, het is allemaal gelukt.
Buiten gekomen is de lucht behoorlijk donker geworden, dus even snel doorstappen. Al wandelend haal ik een jonge vrouw in (met hoofddoek) .
Het wordt steeds donkerder en ja hoor – het begint te plenzen. Bij de bocht gaan we onder een dikke boom staan, redelijk droog. Het begint ook nog te donderen. Niet echt handig onder de boom.
Dan hoor ik ineens: mevrouw, mevrouw, ….. ik kijk rond en zie de jonge vrouw, die ik net ingehaald had, staan aan de overkant van de weg bij haar huis: mevrouw komt u maar en ze wenkt mij.
Dan flitsen mijn gedachten heen en weer… wat doe ik?
- ik kan hier wel blijven staan, de bui is vast zo voorbij. Maar ja, zo droog staat het hier eigenlijk niet en Reinder wordt ook nat.
- ik kan daar toch niet naar binnen met deze dubbele wagen …alles wordt bij haar hartstikke nat en vies!
- ik kan haar uitnodiging eigenlijk ook niet weigeren, dat zou onbeleefd zijn
- misschien denkt ze dat ik niet wil omdat ze een hoofddoek draagt
- hoe zullen de kinderen reageren, straks sta ik daar met 2 huilende kinderen
- maar ik weet helemaal niet wie ze is.

Ik besluit om toch naar binnen te gaan met de kinderen.
De wagen past net door de deur en ik blijf in het gangetje staan.
Eigenlijk wil haar moeder dat ik de kamer inrijd, maar dat gaat me te ver. Dan heeft ze er straks zoveel werk van om alles schoon en droog te maken, dat wil ik haar niet aandoen. Wij wachten wel even in de gang. De bui is vast snel voorbij. Ik krijg een stoel aangeboden in de gang. Haar moeder praat geen Nederlands dus de jonge vrouw tolkt voor haar.

Een kopje koffie misschien, willen de kinderen limonade? Ik sla het aanbod vriendelijk af , ik wil hen niet tot last zijn.
Dan krijgen we toch een chocolaatje aangeboden. En al wachtend hebben we een gesprekje met elkaar. Dat zij examen had gedaan, maar niet was geslaagd. Dat ze het volgend jaar weer probeert.
Dat haar moeder ook op kleinkinderen past. Zij vraagt naar de leeftijd van Mette en Reinder, waar wij wonen en of ik hier ook woon.
In de kamer hangt een spandoek: welkom thuis. Zij vertelt, dat deze er nog hangt van vorig jaar, toen haar moeder thuis kwam uit het ziekenhuis.
En dan is de bui voorbij en is het weer zo goed als droog.
Ik bedank hen vriendelijk voor hun gastvrijheid en zij wenst ons wel thuis.
Al wandelend naar huis denk ik: wat is me nu toch overkomen? En dat in een grote stad…. Zomaar een wildvreemde nodigde mij bij haar thuis. Wat voelde dit goed! Ik werd er blij van. Ik werd gezien!